

Els escapats de l'infern

A totes les brigades, a tots els batallons, a totes les unitats els podeu comptar a dotzenes. Molts són comunistes, anarquistes, republicans. Els més, però, són simples treballadors — campesinos —. I encara, ben garbellats, poden destriar d'entre l'avui ja gran massa d'evadits alguns catòlics, requetés o algun estudiant de capella.

Tots vénen igualment desconcertats de la realitat de la nostra zona.

Tots saben, en canvi, en la seva veritat exacta, la tràgica realitat de la Espanya feixista.

Un dia — els que poden, tots es passen un dia o altre —, burlant la vigilància salvatge d'oficials espanyols i italians i falangistes, emparats per la fosca de la nit aliada a les forces lleials, arrenquen a córrer i amb armes i municions salten a les nostres trinxeres, i extenuats, llancen un sol crit:

— Camarades: Sóc dels vostres!
I descalços, bruts, espellifats i morts de gana, tenen encara forces per a dir que vénen a lluitar al costat nostre perquè cal — cal per damunt de tot — acabar amb l'assassinat, la misèria i l'opressió regnant als dominis de Franco.

Aquello no pugué seguir, camarades. Es tota la classe treballadora que se extingue a tiros o de rabia... Si els voléssiu, mai no protesien de res, tot ho troben bé. Per tal de donar potència i disciplina a l'Exèrcit avui ja potent i disciplinat, es sacrificaven en silenci i troben — millor dit, saben — que tot el que es fa aquí és poc si hom recorda l'horrorosa actualitat que viu el poble espanyol de l'altra banda.

El poble de l'altra banda, sedent de llibertat i trasplantat a les pitjors èpoques inquisitorials de la negra història espanyola.

Un d'ells — en om no interessa — és de Sevilla. De la Sevilla popular, proletària, de Sevilla la roja. De la Sevilla que un jorn aplacà les velles del traïdor Sanjurjo i que un altre dia, el 19 de juliol del 1936, s'alçà en armes, impotent i tot, disposava a arrencar els bigotis del general més borratxo i degenerat de l'època.

Per ell, Sevilla acaba al barri de Triana. A la "calle de las Sierpes" caldrà calar-hi foc i de les processons de Setmana Santa, de les "corridas" de gala, dels "señoritos" i del "cabildo catedral" se n'ha de perdre la mena.

Avui — ell, sevillà autèntic, ho confessa — sols viu la Sevilla que abona llotges als toros. La Sevilla dels turistes anglesos amb salekof i pantalons de golf.

La Sevilla personificada en el cardenal Segura i condensada en el coetel amarg de la Giralda, la manzanilla, els tricorns i les acadèmies de "cante jondo".

L'altra Sevilla, la que treballa i no cobra, la que porta un carnet roig a la butxaca, està agònica i s'escola per l'enorme esvoranc obert en el seu cos pel sadisme cruel i pervers de les botes amb esperons, els homes amb faldilles i els invertits amb nom de mascle.

Ben cara paguen els treballadors sevillans la resistència que oposen als propòsits dels feixistes venuts a les ambicions de Hitler i Mussolini!

Les presons improvisades i sempre incapaces de la plaça d'Espanya s'omplen i es buidaven continuament.

A mitja nit — cada nit — la llista negra cantada per la veu alcoholtzada del sergent de la Benemèrita, era l'anunci de la sortida de centenars de camarades, homes i dones, vells i infants...

I després — oh enyorat García Lorca —:

Voces de muerte sonaron
cerca del Guadalquivir...

"El Govern anglès ja ha perdut la paciència"

fa comunicar Mr. Eden a Franco

Londres. — A la Cambra dels Comuns, el ministre d'Afers Estrangers, sir Anthony Eden, ha anunciat que el representant de la Gran Bretanya a Salamanca havia rebut instruccions per tal que comunicués als facciosos que el Go-

vern anglès ha perdut ja la paciència i que, en cas que els seus valxells mercants siguin novament objecte d'atacs, empenirà, sense previ avís, accions de represàlies.

Londres. — A la Cambra dels Comuns, el ministre d'Afers Estrangers, sir Anthony Eden, ha declarat que tenia poderoses raons per a suposar que la base de les operacions dels submarins pirates és l'illa de Mallorca.

Els facciosos es neguen a pagar els danys causats a l'"Hunter"

El Govern britànic ha reclamat amb més energia

Londres. — A la Cambra dels Comuns, el senyor Eden ha dit que els rebels de Salamanca es neguen a pagar la indemnització de 134.000 lliures esterlines que demana el Govern anglès pels danys causats al destructor "Hunter". En vista d'això, el Govern britànic ha presentat una nova i més enèrgica reclamació.

EL CONSERVADOR "DAILY TELEGRAPH AND MORNING POST" TROBA QUE ESPANYA ES UN OBSTACLE

Londres. — El "Daily Telegraph and Morning Post" aplaudeix la

fermesa britànica davant la pirateria a la Mediterrània. Afegeix el periòdic: L'actitud d'Itàlia anima l'esperança d'una millora més general de les relacions amb Anglaterra i esperem que això no trigarà a produir-se. Espanya, que des de fa mesos ha constituït l'obstacle principal d'aquesta millora — podria servir de punt de partida als nous esforços de conciliació. Les dificultats que impeden l'execució de les proporcions per a la retirada dels voluntaris no eren del mateix costat, però Itàlia es troba — per diferents raons — particularment ben situada per a facilitar els progressos, en aquest camí. Hi ha

doncs, la base d'una col·laboració favorable a l'apaivagament. Una ocasió excel·lent per a iniciar el moviment es presentarà sota la forma d'una reunió del Comitè de no-intervenció. Una solució serà certament ben acollida amb gran satisfacció per la nostra part".

Aquest número ha passat per la censura

Un article de François de Mauriac sobre el bombardejaments de ciutats obertes Burgueses de Francfort i Colònia, germans de Milà i de Torí, ¿és que us creieu que França parlarà l'altra galta?

"El que és difícil és parlar d'aquestes coses fredament — diu l'escriptor catòlic François Mauriac a "Le Figaro" — sense que ningú no pugui sospitar d'un que vagi buscant frases d'efecte ni que s'hagi dit ell mateix: "Vuitanta-cinc cadàvers d'infants, quin formidable tema per a un article!" Qui de nosaltres no sent avui la temptació del silenci? Solament desitgem ja queixar-nos en secret davant Déu o, si ens falta la fe, davant els arbres i les estrelles:

"Correspon a vosaltres sentir l'alt clamor que la humanitat trista exhala sor-

Es també difícil que a les primeres paraules hom no recordi els danys causats durant el desordre inicial. Com si cada partit tingués obert un compte amb la mort, un crèdit il·limitat! Com si els vuitan-

ta-cinc nens assassinats un diumenge al migdia representessin venjances passades; com si es deguessin legalment al Minotaure dotat d'una ubicuïtat horrorosa, que s'assadolla de sang a Espanya i a Xina a la vegada!

No proven de fer comprendre als adversaris que no es poden comparar coses que no són d'igual naturalesa, i que és inútil tractar d'establir alguna relació entre les conseqüències del furor d'un poble al dia següent d'una rebel·lió militar i el bombardeig d'una ciutat oberta, planejat, decidit i rematat en el silenci d'un gabinet. Un donaria qualsevol cosa per saber per què han escollit un diumenge: ¿per estar buits els carrers, i matar així menys gent, o, per contra, perquè esperaven que moltes famílies omplissin els carrers i passeig de la ciutat?

El problema del bombardeig de les ciutats obertes hauria de plantejar-se a les capitals d'Europa posant-lo fora de tota polèmica, sense indignació de cap mena, sense cap al·lusió als cadàvers de dones i d'infants. Això no serveix de res; aquests cadàvers els veiem cada dia al cinema, entre un partit de futbol i una exhibició de patinadors sobre el glaç. Ni un crit, ni un plany surt de la multitud indiferent.

El que hauria de procurar-se és que aquesta multitud compregui que el Minotaure no té una predilecció exclusiva per l'espanyol, pel xinès ni per l'abissini; que sensibilitza, es rabeja i s'enforteix en veure una massa en la qual ja no serien únicament espectadors. El que cal repetir-li és que possiblement sigui a nosaltres mateixos als qui filmen els operadors del Pathé-Journal, inclinats sobre una fúnebre renglera de cadàvers, tractant de reconèixer una cara.

Si no som capaços de commou-

re'ns sinó quan es discuteix la nostra pròpia sort, ha arribat el moment que ens posem a tremolar, gent de bé.

Un jove alemany, Ernest Erich Noth, publica aquests dies una novel·la: "El camí tancat", l'heroi de la qual, evadit d'Alemanya, es refugia a Provença, a casa d'una bona família que l'adopta i a la qual pren afecte de tot cor. "Sovint reia i bromejava amb ells — escriu Ernst Erich Noth — i de sobte es trencava en sec la seva rialla en passar pel seu pensament aquesta idea: "No saben que la destrucció s'apropa, no saben que el destí allarga ja la seva mà damunt seu!"

Però aquesta mà arriba també als pobles que han de llançar-se sobre nosaltres. Burgueses de Francfort i de Colònia, germans de Milà i de Torí, ¿és que creieu que França parlarà l'altra galta? ¿No tindreu compassió de vosaltres mateixos? Francescos o anglesos, alemanys o italians, tant se val, tot el que fem per a la defensa i la protecció de les ciutats obertes ho farem per nosaltres; per nosaltres, per les nostres dones, pels nostres fills. Ací teniu, indubtablement, l'únic argument a què ens permet recorre encara la prodigiosa insensibilitat d'Europa.

Apresen-nos, que ja s'apropa la primavera. Aquest any es dona pressa: avança la seva hora. Els arbusts dels jardins d'Auteuil ja verdegien. No m'agrada aquesta impaciència de la naturalesa, aquesta dissimulada intervenció, aquesta complicitat de Cibeles i del déu dels morts. Recelo d'aquest ventíjol massa suau, d'aquest vent tebi que fa fortor de terra, de fang; d'aquest oreig que té flaire de destí."

La mort del amic

A la memòria del meu amic
Lluís Ferrer Oms.

Recordo exactament el dia de la teva partida en direcció cap a l'hospital. Eren els darrers dies del mes de novembre. Un dia blanquinós per la neu caiguda durant la nit anterior. El camí estava en molt males condicions. Les teves darreres paraules, una vegada sapigués la teva mort, se m'han quedat gravades per sempre més a la meua memòria. Recordo que em vas dir-me: "Jo crec que no serà res, i que molt prompte estaré amb vosaltres". Aquesta frase però no s'ha portat a la seva realització. T'has mort amic Lluís... La teua rialla confortadora i que tan t'havia fet estimar com així mateix els teus sentiments tan humanitaris, la vaig veure reflectada per última vegada als teus llavis... en els darrers dies del mes de novembre. Et vaig veure quan sorties en direcció al lloc des d'on t'havien de portar a l'hospital... T'has anaves amb el teu capot i ben abrigat amb dues mantes... Els muls seguien un pas fluïxet... Al teu costat el company sanitari... El teu cap quasi bé es distingia... Transcorregueren dies i més dies, després de la teua marxa i cada dia esperava una lletra teua per fer-me sapiguer quelcom del teu estat de salut. I cada dia en la mateixa situació... Per fi un comunicat oficial, m'assabentava de la teua mort... Em creia tornar foll, i a soles em preguntava amb veu baixa: És possible que En Lluís hagi mort? I efectivament era la veritat pura i concreta de que havies mort, cosa que a mi em semblava impossible...

Recordo la primera topada que com amics vàrem tenir. Va ésser al Quarter X, quan la crida de les nos tres lleves... La disbauxa dels primers dies entre els demés companys i amics, va ésser motiu de la nostra coneixença. Les preguntes rituals de dues persones que es troben en un lloc, com el que nosaltres ens vàrem trobar, varen ésser les següents. Quin ofici tens? Has fet ja el servei militar? De quina lleva ets? De quin poble? I així dia i altre dia amb preguntes, i la nostra amistat anava pujant en gran escala, fins que vingué la nostra partida cap al front de lluita.

En el vagó del tren i amb el menjar que els nostres respectius familiars ens varen entregar, celebràrem per primera vegada la nostra reunió d'amics. La vetllada va ésser agradable. Els cants en tots els sentits, fou un dels temes més preferits. A les estacions de parada els corresponents "piropos" a les noies que hi havien... Vàrem beure un xic... i els nostres cossos quan es va fer fosc caigueren rendits damunt els bancs del vagó. Ens adormírem... El trajecte era molt llarg. Per fi arribàrem al lloc destinat. Era de nit. A l'endemà al matí ens vàrem dedicar a voltar per la ciutat. Les noies, com així mateix el parlar d'aquella gent, ens feren molta gràcia. Els demés dies seguirem amb la mateixa pauta. La instrucció al matí, i per la tarda cap a la ciutat, a excepció dels dies en que amics. Uns dies ens quedàvem a so-haviem d'escriure als familiars o par en llocs de la ciutat... d'altres al quarter. A les nits, quasi sempre al cinema. La població arribada quinze dies endarrera es trobava lluny encara del vertader front de lluita. A la fi vingué l'ordre de sortir en direcció cap a un poble de segona línia. El poble en qüestió havia ja sofert l'anglada criminal del feixisme. Cases enderrocades. Carrers plens de fang per les pluges de dies anteriors i del mateix dia... Poca població civil. La il·luminació elèctrica brillava per la seva absència. Tot era fosc. Dos dies després de la nostra arribada, començàrem a veure la guerra i a viure-la en totes les seves fases corresponents. Els criminals de l'aire ens varen visitar i llençaren la seva càrrega mortífera. L'espant hi va ésser-hi... Eren encara neofits... pe-

(Passa a la segona pàgina)

Espigolant

"La Humanitat" i per la ploma d'A. Rovira i Virgili, parlant contra els bombardeigs aeri, escriu el següent i interessant article:

"Hom comprova que ha estat molt forta la repercussió internacional de les recents atrocitats aèries i marítimes dels franquistes. Les respostes a les crueltats i a les provocacions no s'han fet esperar, i és de creure que passaran del terreny de les paraules al terreny dels fets, puix que són els fets, i no pas les paraules, allò que pot aturar els criminals.

La qüestió dels bombardeigs de les poblacions ha pres internacionalment estat oficial. Hi ha una iniciativa general del Govern anglès. De moment, la que ofereix un interès major és la primera, circumscrita a l'actual cas d'Espanya i susceptible d'una ràpida gestió.

No sols els Governos, sinó també els Parlaments estrangers s'han ocupat darrerament d'aquest problema trágic. La Cambra dels Comuns de la Gran Bretanya i la Cambra dels representants de Bèlgica han aprovat ja mocions contra el ferrocisme aeri.

Ha estat especialment interessant el debat de la Cambra dels Comuns. Un diputat treballista, representant dels miners de Galles, Morgan Jones, presentà i defensà una moció concebuda en els termes següents:

"Aquesta Cambra creu que l'horror creixent del bombardeig aeri de les poblacions sense defensa hauria d'expressar-se per un acord internacional en virtut del qual les nacions cooperarien per a proclamar la prohibició de tals mètodes de guerra. Aquesta Cambra invita el Govern de S. M. a usar tota la seva influència per arribar a aquest fi."

Anthony Eden va acollir molt favorablement la moció, i felicità Morgan Jones per haver-la presentada. Explicà els treballs que realitza fa mesos el Govern anglès en el sentit de preparar un acord general sobre els bombardeigs aeri. I després de mostrar la terrible extensió de les operacions d'aviació, va dir que "si no es fes alguna cosa, els éssers humans es trobarien, en la darrera part del present segle, reduïts al paper de troglodites." Dos diputats treballistes i dos conservadors van parlar en pro de la moció, la qual va ésser aprovada per unanimitat.

De la mateixa manera va aprovar la Cambra belga una moció socialista, acceptada pel ministre d'Afers Estrangers, Spaack.

Comentant aquest problema, "Le Temps", de París, diu les següents coses encertades:

"Hom no pot sinó desitjar que la iniciativa així anunciada obre el pla de conjunt de la guerra aèria no triqui a precisar-se. Però aquesta és una qüestió totalment independent d'aquella que es troba plantejada en l'hora actual pels esdeveniments d'Espanya, i que és urgent de resoldre, no pas dins el quadre d'un acord internacional, del qual l'elaboració, la negociació i la conclusió exigeixen molt de temps, sinó per una iniciativa directa de les potències prop dels governs de Barcelona i de Salamanca.

El Govern de la República espanyola ha respost per endavant, no sols amb paraules, sinó amb actes. Tothom sap perfectament que la cessació d'aquests horrors depèn de Franco, millor dit, dels seus protectors i aliats. I heus ací que trobem, per aquest cantó, com pels altres, que el veritable problema és de caràcter internacional.

CASA POT

Flors artificials
Perfumeria, Merceria

ENTRESOLS VALENCIA

Saldos i Novetats

Ocasions permanents

en sedes, llanes, cotons, gèneres de punt

Apodaca, 11, entresol

Tarragona

La situació a Alemanya

El cop del Führer a l'interior ha estat per preparar el que anuncia per al dia 20 de cara a l'exterior

París. — L'opinió internacional segueix ocupant-se del canvi en l'organització de l'Estat alemany i especialment de l'exèrcit. Els comentaris manifesten una gran indecisió, però tots estan d'acord sobre un punt: la unitat en les classes dirigents del III Reich, que la dictadura nacional-socialista afirma haver realitzat, no existeix. En un règim democràtic, règim dèbil segons el feixisme, una crisi política es resol amb un canvi de persones, i de programa d'un Ministeri; en un règim anomenat fort i totalitari, el canvi d'un ministre de la Guerra pot provocar una revolució. L'oligarquia militar, industrial i burocràtica ajuden el dictador com els senyors feudals ajudaven el rei; però les oligarquies no representen una unitat, sinó una divisió del país, i s'aixequen contra el dictador si aquest es manifesta hostil als privilegis particulars, com els senyors feudals s'aixecaven contra el rei. A fi de comptes, la demostració de força que Hitler ha volgut fer realitzant un totalitarisme indebilat de la màquina de la dictadura, és una manifestació de la lura. Els cervells no totalitaris s'equivoquen en voler aplicar la lògica en els comentaris i la situació del III Reich, ja que en els règims totalitaris no hi ha lògica. S'ha volgut vendre el triomf d'una tendència determinada en el canvi de persones que ocupen els alts càrrecs de l'Estat alemany; però es dona el cas que alguns d'aquests canvis confirmen, i al mateix temps desmenteixen, el triomf de la tendència de l'exèrcit o de la del partit.

EL FUHRER ES RETIRA AL CAU I EL DIA 20 SORTIRÀ A FER POR AL MON

Berlín. — El "führer" ha sortit de Berlín cap a la seva propietat

Casa RIGAU

JOIES I RELLOTGES

RIGAU

Baixada Misericòrdia 14 — Tel.
TARRAGONA

La mort del amic

(Ve de la primera pàgina)

ro la guerra i aquella gent que pilotaven els avions no ho sabien. Els comentaris entorn d'aquella visita inesperada foren molt extensos. Alguns companys, aquella nit anaren a dormir a les oliveres que hi havia prop al campament... Tu recorda't Lluís, reies d'aquella mesura emprada pels companys... No n'hi ha per tant — deies —... El treball nostre i propi de l'arma que pertanyiem es realitzava a prudent distància de l'enemic... No obstant això, el tronar del canó el sentíem perfectament. Al cap de pocs dies la primera operació contra la posició enemiga X. Varem salvar el primer obstacle... Altra volta al quiddi treball anterior... Dies de treball... Una altra operació, aquesta vegada de gran envergadura... focs de totes classes, i no obstant això segon obstacle salvat, fins a quatre més... i en canvi l'operació (obstacle fàcil i que tu em vas dir-me... Jo crec que no serà res, i que molt prompte estaré amb vosaltres), ha estat l'únic en tota la teva vida que no has pogut salvar. L'hospital X. ha sigut la teva darrera operació.

JOAN CUTCHET IVERN

de Perchtesgaden. Von Ribbentrop — nou ministre d'Afers exteriors — es troba allí i celebrarà diverses entrevistes amb Hitler.

VON RIBBENTROP I VON PAPPEN FAN LA CORT A BERCHTESGADEN

erlín. — on Ribbentrop ha passat la fi de setmana a Berchtesgaden, junt amb Hitler. També ha estat a la residència del Führer von Pappen. Hom creu que von Ribbentrop farà aviat una visita a Londres per tal d'acomiarar-se de les seves amistats. Probablement es farà càrrec dels d'aquesta setmana o a principis del Ministeri d'Afers Estrangers a cips de la setmana entrant.

GOERING DONA POSSESSIO AL SEU SUBSTITUT A ECONOMIA

Berlín. — El mariscal Goering ha donat possessió de les seves funcions al nou ministre d'Economia, Funk.

Bar Peninsular

CASA AMBRÓS

Especialitat en

mariscs de totes menes

Plaça República, 41

Telèfon, 1630

Notes informatives

TRESORERIA D'HISENDA

Aquesta Tresoreria d'Hisenda posa en coneixement de tots els ciutadans que per Ordre del Ministeri d'Hisenda de data 8 de l'actual es concedeix un termini improrrogable de vint dies per a retirar de la circulació tots els Vals, bons i bitllets, així com tota mena de monedes no fetes pel Tresor o bé pel Banc d'Espanya. Amb el ben entès que el dia 28 de l'actual, data en que fineix el termini hauran d'estar complimentades definitivament les prescripcions del decret de 6 de gener últim.

També fa present aquesta Tresoreria a totes les entitats, Ajuntaments, etc., que tinguin fetes emissions de moneda o paper moneda, l'obligació que tenen de presentar en aquesta Oficina una certificació de l'acta en la qual es pres l'acord, classificant la mena de moneda, quantitat i valor representatiu de cada emissió.

Tarragona, 8 de febrer del 1938.
El tesorero d'Hisenda, Xavier Rendé.

SANTAELLA

Joies - Relotges

Compostures garantitzades

Unió, 3

SETMANA DE L'INFANT

	Pessetes
Suma anterior.	2.199'25
Sindicat d'Infermeres U.G.T.	25'
Gremi de Cafeters, Bars i similars.	200'
Suma i segueix	2.424'25

La recaptació que ha portat a cap Ràdio Tarragona, destinada a la compra de joguines pels nens i nenes amb motiu de la "Setmana de l'Infant" ha obtingut el següent resultat:

	Pessetes
Josep Maria Punsoda	10'
Germans Navarrete i Mun-tané	10'
Germans Guinovart	25'
Pilarín Castillo	5'
Una rubia tarragonina	5'

MOSTELLE

Suc de raim sense fermentar. Indicadíssim per a malalts, convalescents, parturients i nens.

De venda a les farmàcies i drogueries.

Rafael Escofet - TARRAGONA

MANUEL PEDROL

Olis purs d'oliva

TARRAGONA

Antoni i Josep M. Fortuny	10'
Germans Pié	6'
Nens i nenes Roquer	5'
Delegat indústries de guerra	100'
Personal Oficines indústries de guerra	58'
Josep Maria	3'
R. Codina	2'
Narcy	20'
Montserrat i Carme Ortú-fieda	10'
Assuncion	5'
Miquel Torregrosa	5'
Antoni Gil	2'
Rosita i Pilar...	2'
Jaumet Miró	5'
Ramon Mateu i Antoni	15'
La família dels alls	6'10
Lluís i Nuri Gombau	25'
F. Ricomà Huguet	15'
Ramonet, Antonet i Pilar	10'
Montserrat Ferraté	5'
Josep Gonga i Pallar	10'
Carles Pallar i Busquets	5'
Amadeu i Mari-Angel	5'
Germans Rimal i dues tarragonines	5'
Fritz, Maria i Josep Hu-ber Vidal	50'
A. Solsona i Martí Martí	50'
Maria i Salvador Coc	5'
Rosita Meli	5'
Famílies Rossell, Caijuelas i Russo	20'
Pilar	2'
Jaume Sedó	5'
Josep Valbuena	10'
Tintorers reunits de Tar-ragona	60'
Pepita Anto	25'
J. Llimós	5'
Rosa Maria Cuadras	5'
Angel Porqueres i Josep Maria Labar.	5'
Laboratori Ràdio Elèctric	50'
Bové	10'
Pepita Suau	10'
Montserrat Duch Bové	10'
Total	706'10

En objectes

Germans Secall, Casa Solsona Martí Martí i Les dels noranta anys.

Si voleu comprar barat no deixeu de visitar el

BAZAR ALEMANY

Rambla 14 Abril, 61

AJUNTAMENT

Per la Conselleria de Finances municipals ha estat imposada una multa de 50 pessetes al propietari del Bar Pascual, Rambla Pau Iglesias, 1, per infracció de les tarifes sobre les consumacions en cafès i bars, per haver-se comprovat que no ha fet entrega dels corresponents tiquets de l'arbitri. La Conselleria de Finances pre-ga a tots els industrials que posin cura en el cobrament dels arbitris extraordinaris de la Carta Finan-cera, a fi de que no es vegi obli-gada a imposar, ben al seu des-grat, multes per infracció de les Ordenances.

CAFÉS CARACAS

ELS MÉS AROMÀTICS

Garcia Hernandez, 8 Tel. 1487

De tot arreu

ELS EE. UU. ES PREOCUPEN DE LA DEFENSA DEL PAIS

Washington. — De font digna de crèdit s'assegura que el ministeri de Marina dels Estats Units ha decidit enviar una esquadra de 15 avions de bombardeig a l'illa de Guam, al Pacífic, cosa que constituiria la base més avançada dels Estats Units al sud del mar.

L. SANTAMARIA

DENTISTA

Ha traslladat el seu despatx a la Rambla 14 d'Abril, 77, entresol, 2.

Hores de visita: de 10 a 11 de 4 a 7

LA FLOTA AMERICANA ES PROU POTENT PER A ASSEGURAR LA ADEFENSA DEL PAIS

Washington. — L'almirall Leahy, que comanda la flota nord-americana ha declarat davant la Comissió naval de la Cambra, que la Marina dels Estats Units és suficient pre a assegurar la defensa del país, i que no existeix cap pacte ni acord naval amb cap més nació.

Aquesta darrera declaració tenia per finalitat calmar els ànims del Congrés, molt rezelós per les converses que van tenir lloc darrerament a Londres entre l'Almirant i un representant de la Marina dels Estats Units.

Sugrañes, impressor. — Tarragona

Cinema Teatre Tarragona

AVUI, DIMECRES, DIA 9 DE FEBRER DEL 1938

TARDA I NIT

UN SELECTE PROGRAMA DE REESTRENES

La comèdia dramàtica interpretada per Mary Robson i Hale Hamilton

Vicio y virtud

El noticiari d'actualitat

Espanya al dia núm. 37

Francis Lederer i Ginger Rogers amb la comèdia parlada en castellà,

El Embrujo del Manhattan